

BAJTÁRSI

LEVÉL

1953. VI. évf. 11 sz. levél. 103. oldal. Bregenz, 1953. december 15.

1953. KARÁCSONY és 1954. ÚJÉV.

Karácsony és újév táján évről-évre buzgó imáinkban kérjük a Mindenhatót, hogy vessen véget szenvedéseinknek, céltalan bolyongásainknak és vezessen minket haza az új esztendőben, hogy a jövő évi szeretet- és új remények ünnepét, a Karácsonyt, Szeretteink körében szabadon és félelem nélkül ünnepelhesseük meg.

A jó Isten még nem teljesítette ezt a hő vágyunkat. Még nem talált erre érdemesnek. Mert az Isten nem segíti a féltékenykedőket és kishitűeket, a konkolyhintőket és kárörvendőket. Ilyenek pedig bőven akadnak közöttünk.

Miként tavaly, ez idén sem lehet boldog karácsonyunk. Míg a második világháború igazságtalanságai és kegyetlenségei el nem tűnnek és jövő nem tétetnek, míg Hazánk az istentelenek zsarnoki járma alatt nyög, örömünk nem lehet zavartalan a kereszténység e magasztos ünnepén.

De ne veszítsük el hitünket. Bár az Isten nem vezetett haza minket ez évben, mégis sokat tett hő vágyunk teljesülése tekintetében.

A két évvel ezelőtt meggyulladt pislákoló mécsesünk azóta messze világító fáklyává terebélyesedett. Rajtunk áll, hogy a világító fáklyát munkánk tüzeivel lángoló tűzoszloppá fejlesszük, vagy tétlenségünkkel azt kialudni hagyjuk.

Az Isten kinyitotta a vakok szemét, akik most már világosan látják a kommunizmus veszélyét. Erőt öntött beléjük, hogy e veszéllyel és okozóival erélyesen és nyíltan szembeszálljanak és a kommunizmus karmai között vergődő nemzetek szabadságát kivívják.

Erőt adott a vasfüggöny mögötti elnyomottaknak, hogy elszánt felkeléssel tiltakozzanak a zsarnokot és kegyetlenségeik ellen.

Bár a zsarnokok a nyílt felkeléseket véresen elfojtották, a szabadság utáni vágyat elnyomni nem tudták. A látszólagos csend alatt tovább izzik a parázs és újbóli kitörésre vár. A fellázadt tömegek hősi harca megremegettette a talajt a zsarnokok lába alatt. Az eddigi egységes kommunista párt kezd kétfelé szakadni. A vezetők fejvesztettségükben nyíltan ígéreteket tesznek, de titokban visszavonják azokat. Az egyik az engedelmesség politikáját akarja folytatni, a másik a staliní erőszakot és kegyetlenséget. E kettő közti feszültség bizonytalanságot szül a vezetők körében, nem tudják melyik rész kerül felül és mi lesz a vesztes fél sorsa? Liquidálás, börtön, internálás?

Az ilyen jelenségek nemcsak a csatlós államokban mutatko-

nak, hanem magában Oroszországban, a kommunizmus főfészkében is. Vagy inkább fordítva, az oroszországi állapotok az okozói a csatlós államokban mutatkozó jelenségeknek.

A szabad országok szövetsége ezzel ellentétben mind szorosabbra fogja a szövetséges kapcsolatokat és fejleszti a tekintetbe jövő államok haderejét és készül a vörös rémmel való leszámolásra. Nem ugyan vad irammal, de azzal a feltűnés nélküli szívós állandósággal, amely a jól megalapozott munka előfeltétele, amely eleinte lassan, de megmondolva jár, a vége felé azonban roham léptekkel közeledik a végcél, a világbéke felé.

A szövetségesek fellépése egyre erőteljesebb, határozottabb és gyorsabb lesz. Már nemcsak Németország egységesítését és az osztrák államszerződés megkötését hangoztatják, hanem az orosz befolyás alatt álló csatlós államok felszabadítását és az oroszok által bekebelezett balti államok felszabadítását is. Ezek mérföld-kövek a Nyugat politikájában.

Mindennek koronája pedig a Bermuda-i konferencia eredménye, amely a szövetségesek határozottan és eltökélten juttatták kifejezésre, hogy a világ megmentése céljából az általános béketárgyalásokat mielőbb meg kell kezdeni és befejezni.

A Szovjet világhatalmi célja következtében nehéz küzdelmekre és talán adózó harcokra van kilátás. Nem kétséges, hogy ezeknél nekünk, emigráns magyaroknak a Nyugat oldalán kell állanunk és annak küzdelmét minden erőnkkel támogatnunk, mert Hazánk sorsa és a mi sorsunk a Nyugat győzelmétől függ!

Manapság nincsenek csodák. A sült galamb senkinek sem repül a szájába. Nem várhatjuk a csodát, hogy egy szép reggelen Hazánkban, ott-honunkban ébredünk és folytatjuk életünket, ahól a második világháború előtt elhagytuk. Ha haza akarunk jutni, mi kell nekünk is venni részünk a küzdelemből, sokat kell érte dolgoznunk és sok vért izzadnunk.

Munkánknak csak akkor lesz eredménye, ha az erkölcsösség és igazság törvényeinek alapján állunk. Karácsony szent ünnepén arra kérjük a Mindenhatót, hogy a munkánkhoz adjon erőt, kitartást és a jövőbe vetett hitet és ne engedje kialudni hitünk fellángoló fáklyáját, erősítse lelkünket, hogy otthon szülőddő Honfitársaink szenvedéseire gondolva az új esztendőben minden áldozatra készen, álljunk a sarat a Nyugat és Kelet között kifejlődő harcban.

Bárhon is éri az újév napja, tegyen minden Bajtárs szent fogadalmat e napon, hogy a felszabadító munkában kivett vezetőinek rendelkezései szerint "HIVEN, BECSÜLETTEL, VITEZÜL" fog részt venni és csendőrhöz illő módon minden áldozatra készen harcolni.

Békés ünnepeket és valóban boldog új esztendőt kívánok minden Bajtársnak és horzátartozójának.

1953. Karácsony hava.

FOLKUSHÁZY LAJOS altábornagy
a m. kir. őrségség volt felügyelője,
a MKCSBA vezetője.

-o-o-o-o-o-

I M A.

Uram, én szegény vagyok,
Te vagy az örök gazdagság,
Uram, fáradt vagyok
Te vagy az örök pihenés.
Uram, gyenge vagyok
Te vagy minden erőm.
Bűnös vagyok,
Te vagy a megbocsátás.
Vigasztalan vagyok
Istenem, mindörökkön örökké, Amen.

Te vagy a résztvevő Szív,
Szomjas vagyok,
Te vagy az örök vizek forrása.
Éhes vagyok,
Te vagy az Élet kenyere.
Éjszaka vagyok
Te vagy a ragyogó nappal
Ember vagyok... ember...
És Te vagy az én Uram,

A CSOMAG.

Imre Pál törzsrőmesterék oly boldog házasságot éltek, hogy a falu beszélt róla. Nem volt köztük sohasem — még csak a napi étellel velejárában sem — nézeteltérés, hangos szó. Imre csak a szolgálatnak és a családjának élt, mindig, mindenre kész, lelkiismeretes. Tanult és tudott. Nemcsak elméletileg, de a nyomozás terén sem ismerte a lehetetlent, a megoldhatatlant. E tekintetben már oly híre volt, hogy egy-egy egészen bonyolult ügy nyomozására idegen örsök területére is vezényelték. Tudásához a szerencse is járult. E kettő együtt azután szinte mágiikus erő birtokosává tették bajtársai és a lakosság előtt.

Felcsé, Márta asszony, a szorgalom, csendes, megértő, gondoskodó, anyáskodó, takarékos felcsé mintaképe.

Boldogságuk még sem volt teljesen zavartalan. Nem volt gyermekük! Az az volt három is, de ebből kettő holtan született és a kislány, az utolsó, csak három hetet élt. A komoly szülés-tanár, aki utójára megvizsgálta és kezelte, közölte vele, hogy többet gyermekáldásra nem is számíthat. Keserű orvosság, de nincs mit tenni ellene.

Két év is elmúlt már, de ugy látszott, a tanár urnak igaza volt. Mint Isten rendelését alázattal elfogadták és belenyugodtak. Nem ágáltak ellene. Csak titokban fájt nagyon a szívük, nekik nincs és nem lesz gyermekük, akik úgy szeretnék az apróságok ügyöngését-kacagását hallani, velük eljátszani, akik a redőt lesimitánák az arcról, akik Imre Pálnak a gondozott bajuszát meg-meg cibálnák...

-o-

Az esti gyors csak 1 percig állt meg a vidéki állomáson. Az utasok tolongtak, ki erre, ki arra. Sokan már az ellenvonatra várakoztak.

A kiszálló utasok között del sem tűnt a fiatal, elnyűtt, sápadt, fakóarcu asszony, aki egy nagyobb csomagot is vitt. Az állomás épületét elhagyta és biztos járással indult a majd 6 Km.-re lévő Gulakuti tanya csoport irányába a föld uton. Senki sem ment a kiszálló utasok közül arra felé. Vagy fél uton lehetett, mikor hirtelen megállt, tájékozódott, szinte kereste nem jön-e utána vagy szembe vele valaki. Kísse megpihent, majd csomagját az ut padkáján ha yva hirtelen és nagy sietséggel, mintha elvesztett volna valamit, sietett vissza a vasútállomásra. Szinte szaladt, mintha üldöznék. Kifulladásra ért az állomásra, amikor már is jelezték a főváros felé induló gyors beérkezését az állomásra. Egy perc és az utasok sietve szállnak a vonatba, mely dübörögve rohan a késő őszi éjszakába.

-o-

A gulakuti tanyacsoportot különösebb esemény nélkül portyáztatta le a jór. Még egy tereptárgy és azután a vasútállomáshoz tartozó egy közeli vasuti órház, az örs állomás és vége a szolgálatnak. Fárasztó volt a vendégmarasztaló sárban a 28 óras szolgálat. No, de pár napig lehet pihenni...

—Ha bevonulunk, a pár kihágási feljelentés fogalmazványát majd maga szerkessze meg Komor cső. Meg azt a vétségi ügyet is. En majd át nézem. Azért mondtam, jegyezzen mindent, kérdezzen, hisz így tanul és hamarosan a jv. teendőket is el tudja látni.

I...g...n. Törzsrőmester Ur.

A dadogásszerű felelet csak azért történt, mert közben majd a csizmáját húzta le Komor cső. nek az agyagos késő őszi sár. Egy billanásig meg is kellett állnia, hogy rendbe hozza az engedetlen lábkéllit.

Közben mindketten egy pontra erőltették a sötétben is biztosan látó szemüket. Valami nagyobb holmi fekszik az ut szélén. Vajjon mi lehet? Rosszul lett ember, csomag, lopott holmi vagy szekérről leesett trágya?

Amint közelebb értek mindjobbán kibontakozott előttük a valami alakja.

Valaki elvesztett egy csomagot. Nagyobb csomag, tehát az csak valami szekérről eshetett le észrevétlenül. Gépjármű erre nem járhat, mert ezen a dagados-ragadós földuton nem tud mozdulni.

-Tényleg csak egy csomag. Valaki elveszthette. Hej de nagy lesz a meglepetése, ha keresi és nem találja és még nagyobb lesz az öröme, ha az meg is kerül. -

Komor cső-t nagy igyekezete ellenére is megelőzte Imre Pál törm. és felvette a csomagot. De abban a pillanatban a "csomag" mint-ha kis cérna vékony hangot is adna.

Most már aztán úgy ölelte magához és tartotta az "édes terhet", mintha a világ lincset tartaná kezéi között.

-Ebben gyermek van és még hál' Isten él! -

Sok gondolkozásra nem volt idő. Nyom a helyszínen sok és... mégis kevés, talán semmi. A sárban és sötétedésben ki sem lehetett venni melyik az a nyom, amelyről feltehető, hogy erre vezetett és vissza indult. Összefolyt minden. De összefolyt Imre törm. gondolata is, összefolytak könnyei is, hacsak befelé is...

-Igyekezünk csak az örházhoz, hogy ezzel a kis aprósággal mi előbb fedél alatt és melegen legyünk.

Csalnem futva tették meg az utat a csak pár száz méterre lévő örházig. Az ör felesége készségesen részecizette "első segély"-ben a kis jövevényt. Száraz, meleg holmiba téve és frissen készített "griz-papi"-val kínálgatta. Nem is volt válogatós a csöppség. Mindkettőt szívesen vette. A "kicsomagolásnál" egy kis levél is esett ki a "csomag"-ból, bizonytalan kusza írással.

-Neve: Ildikó. Apja: a gyermek születése előtt elhagyott. Ez a körülmény engem tönkre tett lelkileg, de testileg sem bírom soká. Súlyos tüdőbeteg vagyok, orvosi megállapítás szerint legfeljebb 1/2 év az életem. Menhelyre nem akartam adni, betegséggel fertőzni sem akarom. Azt hallottam, ezen a vidéken gyermekszerető, istenfélő népek laknak. Neveljék fel egészségben, vallásosnak, szeretetben, ne tudja meg soha anyja könnyelműségét, szülei bűnét. -

-Meg kell tudni ki követte el e gyalázatos tettet. -

Imre törm. szempillái összehúzódtak, majd kitágultak, mint a zsákmányra leső ragadozó szemei. Az orrcimpa mozgása, mély és gyors lélekzetvételtől tanuskodott. A halántékán az erek megduzzadtak. Ön-kénytelenül is erősen megmarkolta puskáját, hogy szinte beléfájult izmos marká. Lassanként arca is fénylőni kezdett és kiült rá a verejték. Gondolkozott és küzdött benne sok minden...

Imre törm. tekintete a kis csöppségre esett, aki a száraz meleg holmiban, a "kosztolás" után láthatólag jól érezte magát. Apró kis kezecskéit nyújtogatta, ibolyakék szemeiből, pufók kis arccsókájából az élet, az egészség sugárzott.

-Hagyja itt törm. Ur a kicsikét, majd én gondozom addig, míg a menhely intézkedik. Gyakorlatom is van benne, hiszen 6 gyermekkel áldott meg az Isten. - ajánlkozott az ör felesége.

-Nem lehet Lukácsné. Magunkkal visszük a kicsikét. -

-Komor csőmár is a "csomag" után nyult nagy igyekezettel és előzékenyen. -

-Hagyja csak Komor cső, őt majd én viszem, hátha elejtené. -

Megköszönve Lukácsné segítségét az "édes teher"-rel megindultak. Kissé különösen festett a jör. és annak vezetője a leeresztett állszíjjal, szuronyos puskával a vállán, gyengéd szeretettel öelve magához a talált "csomag"-ot.

-o-

Addig is míg a nyomozás folyt és a jelentések illetékes helyre meg lettek téve, a talált gyermek gondozását vállalta Imre Pálné X-i lakós, -szólt a rideg jelentés szava.

Ki tudna megfelelő szavakat találni arra az öröme, arra a

határtalan boldogságra, amely beköltözött Imréék házába a gyermekkel. Nagyobb szeretettel, odaadóbb gondoskodással talán az anyja sem vette volna körül a gyermeket. A főzés mellől százszor beszaladt megnézni, alszik-e, ébren van-e? A kis baba szegényes kelengyéje finom holmikkal cserélődött ki. És a napi séták a Babával? A büszkeség, hogy az Urán kívül másra is gondolhat, másra is szorhatja szeretetét, gondoskodását szíve kimeríthetetlen tárházának e kincsét... Arra meg gondolni sem mert Márta asszony, hogy a gyermekmenhely a baba gondozását tőle megvonja...

-o-

Már egy éve örült Imréné a "talált Jóság"-nak. Lassacskán már megint a Karácsonyfa "gondok" közeledtek. És milyen nagy gond is volt Ildikónak karácsonyfát állítani. Imre törm. pedig csak a szeme sarkában mosolygott úgy néha-néha, ha Ildikó a bajuszát cibálta vagy a fülén próbálta ki erejét. Feleségének semmit sem szült terveiről.

Pár nappal karácsony előtt jött meg a végzés a gyermek örök-befogadásáról.

A karácsonyfa alá csempészte!

És a gyertya-gyújtáskor Márta asszonyt ölében a repdeső Ildikóval boldog örömmel ölelte át Imre törm. Mindhárman sirtak. Ki az örömtől, ki a meghatottságtól, ki az ijedtségtől!

És meghatódottan térdelve adtak hálát a kis Jézuskának, aki nekik adta Ildikót.

-o-

Ez volt Imre törm. első kiderítetlen esete. Ki tudná, miért rendeltetett így? De a sok kiderített eset mellett talán erre az eredményre volt legbüszkébb!

-o-o-o-o-o-

KAKASTOLLASOK...

Hol vagy hajdani nappalunk,
Szép álmu éjszakánk?
Hová lett tollas seregöd,
Szabad magyar hazám?
Béréd örzői nincsenek
Falvak s kisvárosok,
Csillagok utján tartanak
A Kakastollasok.

Akácos országutakon
Nem jönnek örszemek,
Tömegsiroknak hőseként
Békélten felszenek,
Ők állták vártád Nemzetem,
Végsohig, mint sasok.
Oltároderért véreztek el
A Kakastollasok.

Uj hajnalunk, ha felvirradsz,
Ragyogd be sirjukat!
Harmatozd ég-álmu felett
A vadvirágokat!
Emléküket vigyék tovább
Az ifju harcosok,
Hadd álmódják a szebb jövőt
A Kakastollasok.

Hajas István.

-o-o-o-o-o-

CSAK EGY KÖZBIZTONSÁGI SZERV VAGY UJRA KÖZBIZTONSÁGI SZERVEK ? Szakosítás.

Tökéletes közbiztonságot ma csak úgy lehet teremteni és fenntartani, ha az egyes rendszetekben és szakszolgálatokban szakképzett emberekkel dolgozunk. Ennek az előfeltétele csak egy közbiztonsági szerv alkalmazása esetén van meg. Más szóval, csak ebben az esetben valósítható meg a reális alapon nyugvó szakosítás.

Anélkül, hogy a szavakkal játszani akarnék és egy körkövetkeztetéssel újabb bizonyítékot szándékoznék felsorakoztatni az egy

közbiztonsági szerv rendszere mellett, az alábbiakban megvilágítom a szakosítás kérdését.

A szakosítás szükségességét felismerte mind a csendőrség, mind a rendőrség. Mindkét testületen belül megszületett lassan a közlekedési, nyomozó, híradós stb. csendőr, illetve rendőr. A szakosítás ütemének és mértékének azonban erősen határt szabtak különféle körülmények.

Az utóbbi időben mind a csendőrségi, mind a rendőrségi alakulatok működési területén nap-nap mellett olyan speciális feladatok jelentkeztek, amelyeknek megoldásához különleges képzettségű egyének kellettek volna. Ezen feladatok száma azonban az aránylag kis működési területeken belül oly kevés volt, hogy azok megoldásához nem volt rentábilis külön szakalakulatot felállítani. Így e feladatok megoldása rendszeresen nem a kívánt gyorsasággal és tökéletességgel történt. Ha a működési területek határának meghúzásánál nem kellett volna a közigazgatási határhoz igazodni, akkor létre tudtak volna jönni azok a szakszempontból megállapított működési területek, amelyeken belül már elegendő speciális feladat adódott volna ahhoz, hogy egy minden követelménynek megfelelő szakalakulat működjön benne. Mivel azonban egyik testület vezetőségének sem volt módjában ezen a helyzeten, azaz a működési területek határára változtatni, így mindkettőnél tartósan gátolta ez a szakosítás ütemét. E téren tehát a gátlóak a működési területek helytelen megállapításából -tovább következtetve- abból fakad, hogy kétféle működési terület volt.

De határt szabott a szakosításnak a tömeg is.

A "tömeg" kétféle szempontból érdekel bennünket.

1./az évenként betoborzandó ujoncok létszáma elég nagy-e ahhoz, hogy abból már a kiképzés elején hajlam szerint tudjunk válogatni annyit-egyet, amennyit az egyes szakmák évi utánpótlásához szükséges.
2./Az egyes szakmák évi kell-álladéka kitesz-e annyi, amennyire már érdemes külön-külön oktatókeretet felállítani és fenntartani.

ad 1./A gyakorlati tapasztalat és a statisztika azt bizonyítja, hogy minél nagyobb a tömeg, amelyből válogathatunk, annál nagyobb valószínűséggel fogunk találni elegendő számban olyan egyedet, aki hajlamainál fogva különösen alkalmas egy-egy munkakör tökéletes elvégzésére. A csendőrség és a rendőrség évi ujonc létszáma külön-külön aránylag kevés volt és így a kiképzés elején nem lehetett, a hajlamot tekintetbe véve, az egyes szakmák szerint szétválasztani az ujoncokat és úgy fogni kiképzés alá, hanem egyformán általános kiképzésben kellett részesíteni mindenkit. Következmény: Feleslegesen sok idő, munka és pénz ment veszendőbe olyan egyének által nos kiképzésére, akiket nem sok idő múlva valamelyik rendészetre, vagy szakszolgálatra (közlekedés, híradós, stb.) kellett átképezni, hogy az ott mutatkozó hiányt pótolják. Feleslegesen lett ez a munka, idő és pénz, mert pl. ahhoz, hogy valaki jó híradós csendőr legyen, nem szükséges, hogy egy és fél évig az őrsőn teljes részletességgel tanulja és gyakorolja a rendészeti szolgálatok körébe eső tudnivalókat.

ad 2./Sem a csendőrségnél, sem a rendőrségnél az egyes rendszetekben és szakszolgálatokban mutatkozó évi kell-álladék nem tett ki annyit, hogy érdemes lett volna minden rendészet és szakszolgálat részére állandó jellegű iskolát fenntartani.

Következmény: Egyik testületnél sem tud kialakulni a két háború között eltelt husz év alatt egy tartós rendszer sem a tiszti, sem a legénység kiképzésben.

Gondoljunk csak a tiszti kiképzésre! Nem bír nyugvóponttra jutni ez a kérdés. Majdnem minden évben más és más módszerrel próbálkoznak mindkét testületnél. Külön csendőr tisztképző és külön rendőr tisztképző főiskola fenntartását nem bírta volna el egyik testület

költségvetése sem, tehát csak tisztai tanfolyamokat tartottak, amelyeken általános kiképzést adtak. Arról álmodni sem lehetett, hogy külön közrendészeti, külön közlekedésrendészeti, külön büntügyi rendészeti stb. tiszteket képezzünk ki rendszeresen.

Eredmény: Egyszer egy évig, máskor két, ismét máskor négy évig tartó kiképzés után általános képzettséggel kiengedett tisztek. Mindenki minden szakmához ért, de mindegyikhez csak egy kicsit, egyikhez sem tökéletesen. A szakképzettség megszerzésére nem marad más lehetőség, mint az önképzés és azt a gyakorlatban elsajátítani.

Nem kell külön esetelnem, hogy mit jelent ez a helyzet a szolgálat nivójának szempontjából, pláne a vezetésre hivatott tiszténél.

Nem jobb a helyzet a legénységi kiképzésnél sem.

A kis létszámok miatt nem lehetett állandó jellegű iskolákat fenntartani s így a probacsendőri és a probarendőri iskolát kivéve, a nyomozó, a közlekedési, a híradó, stb. kiképzés csak időnként felállított tanfolyamokon folyt. A csendőrségnél még az őrsparancsnokképző iskola volt állandó jellegű, de ott sem tudott kialakulni egy tartós rendszer sem az időtartamot, sem az oda való bekerülés feltételeit illetőleg.

Ennek a rendszertelen kiképzési rendszernek igen sok hátránya volt.

Nem lehetett sohasem pontosan lerögzíteni a tanfolyamokba való bejutás feltételeit, sem azok tartalmát, mert a vezetés állandóan a szűk keretekből fakadó nehézségekkel küzdött. A szilipet nem lehetett sohasem teljesen felhuzni, mert a kell-álladék mindig ingadozott.

Mindezeknek az a következménye, hogy az a kevés egyén sem képvisel egyforma értékű erőt, aki ugyanolyan iskolát, vagy tanfolyamot végzett, mert képzettségi foka majdnem mindegyiknek más. Még az egy évfolyamba tartozók között is akadtak olyanok, akik rajtuk kívülálló okokból nem ugyanazon rendszer szerint végezték iskoláikat, mint a többi, holott ezek alapján került rendszeresen valaki jobb beosztásba. Ez pedig sok igazságtalanságnak lett az eredője s igazán nem növelte a megelégedettséget.

Az alapok, - hogy hiányzott mindkét testületnél a megfelelő nagyságu tömeg.

Összevetve megállapíthatjuk, hogy kétféle működési terület és olyan nagyságu tömeg mellett, mint amekkorából a csendőrség és a rendőrség külön-külön összetevődött vagy összetevődne a jövőben, nem lehetett és a jövőben sem lehetne helyesen szakosítani, mert hiányoznak az ehhez megkívánt feltételek.

E feltételek csak akkor lesznek meg, ha egy közbiztonsági szervet állítunk fel.

Az egy közbiztonsági szervnek az évi ujonclétszáma valószínű valamivel kisebb lenne, mint volt a régi kettőé együtt. De mégis oly nagy már, amelyből a kiképzés elején a hajlam figyelembevételével válogathatunk, hanem nem is mindjárt minden szakmára, de három-négyrozszt-választhatjuk az ujoncokat s alakíthatjuk a szakosítás alapjait.

Az egyes rendszetek és szakszolgálatok évi kell-álladéka akkora lesz, hogy mind a tisztai, mind a legénységi kiképzést szakmák szerint építhetjük fel.

Ilyen létszám mellett a vezetés nemcsak 3-4 fős, hanem sokkal nagyobb toleranciával számolhat az évenként szükséges parancsnoki, nyomozói, híradós stb. utánpótlás megállapításánál. Tehát a különböző iskolákba való bekerülés feltételeit és az iskolák időtartamát hosszú időre rögzíteni lehet.

Mindezeknek elvitathatatlan előnye, hogy nemcsak minden szakmában, hanem minden szolgálati helyre is olyan egyéneket állíthatunk, akik már hajlamuknál fogva is alkalmasak arra. Ezek kiképzése is

könnyebb és a gyakorlati életben feltétlen tökéletesebbet produkálnak. A képzettségi fokban ugyanolyan iskolai végzettség mellett nem lesznek szembeszökő differenciák, tehát a vezető könnyen és biztosan számolhat az erő értékével, végül nemcsak a jó vagy balszerencsétől függ, hogy ki, mikor és mennyi tudással érhet el egy neki megfelelő beosztást, vagy rendfokozatot, hanem az érvényesülés lehetősége mindenki előtt egyformán nyitva lesz, aki arra egyéni rátermettségénél fogva alkalmas.

A fentiekből világosan kitűnik, hogy a mi viszonyaink mellett a közbiztonsági szolgálat különböző ágazataiban csak abban az esetben lehet szakalkulatokat, illetve szakképzett egyéneket beállítani, ha egy közbiztonsági szervezet állítunk fel, mert csak ezt az egyet lehet reális alapon szakosítani, vagy ha úgy tetszik fordítsuk meg a mondatot: Ha csak egy közbiztonsági szervezet állítunk fel, abból az a nagy előny származik, hogy reális alapon és a kor követelményeinek megfelelően szakosíthatjuk azt.

(folytatjuk)

D.L. örgy.

-c-o-o-o-o-

KARÁCSONYI AJÁNDÉKOK A VASFÜGGÖNYÖN INNEN ÉS TUL.

A karácsonyváras idején otthonról, a vasfüggöny mögül egy-egy másután érkeznek az ajándék számba vehető jó hírek:

Jobban működik a posta, jön egy-két levél. Azt írják, hogy engedték a deportáltakat. Sok volt csendőr és katona előtt kinyitlak a börtönök kapui. Tanúi lehettünk annak, hogy TISZALÓKRÓL részletekben 1.300 népinémet, volt oroszországi hadifoglyot engedtek ki NEMET ORSZÁGBAN élő családjaikhoz. A tiszalóki táboron kívül feloszlott a reeski kényszermunka és a kistarcsai internálótábor. E hó-10-én német-magyar gazdasági tárgyalások kezdődtek a nyugat-német és magyar kormányok között. Ezeket a tárgyalásokat más nyugati államokkal is megkezdéni óhajtják. Más hír: a Szovjetunio 3 tonna aranyat küldött Londonba 3 milliódollár értékben.

Titóknál is hasonló "karácsonyi" szellemű cselekedetről számol be az ottani sajtó és rádió. A jajcei találkozón Titó munkatársaival megünnepelte uralmának 10 éves fennállását. A kommunisták ilyenkor tömeg-felvonulásokkal szokták ünnepeltetni magukat, miközben kardjukat csörtetik. Nos ehelyett ezuttal más hurokat pengetnek: Amnesztia, kolchosfeloszlítás, engedékenység a triesti kérdésben stb. Mindezeket felül Moszkva bejelenti tárgyalási készségét, pontosan a bermudai konferencia előtt...

Csupa örömhír - a naiv hiszékenyek előtt!

A beavatottak - sajnos másképpen itélik meg a helyzetet. Ugyvélik, hogy újabb moszkvai maszlagról van szó, mert a Nyugat már régen nem dönt be nekik.

De vizsgáljuk meg a fent leírt karácsonyi ajándékok valódi hátsó rugóit. A nyugati hatalmak kezdik megismerni a kommunizmus igazi arcát. Nosza tehát: torpedózzuk meg Bermudát, hogy valamiképpen meg ne egyezzenek. Hamar tegyük ideig-óráig engedményeket, hogy nagy hangon hirdethessük békes szándékainkat, de úgy, hogy abból csak a Kreml-nek legyen haszna. Erre csak pár példát említek: Miután elvégeztették a tiszalóki erőművek fizikai teljesítményt igénylő munkáit ingyen, kitelepítették az azt végző hadifoglyokat, számszerint 1.300-at, akik közzé bizonyára belepottak egy csomó moszkovita ügynökök, akikre a Nyugaton egyelőre senki sem gyanakszik. Szabadon engedték a deportáltak nagy részét, hiszen sok munkás kére van szükségük. Nem lennének azonban tulságosan meglepve, ha sikerrel járnának újabb gazdasági terveik, vagy azoknak legalább egy része az engedmén ek révén, akkor egy elkövetkező újabb "összeesküvés" ürügye alatt ismételtelen liquidálják a szabadon engedett embereket, akikre a besugók és fogd-

megek egész hadát eresztették rá és ezek lesik minden megmozdulásukat és elszólásaikat.

Mi jó fiuk vagyunk, hirdeti Moszkva, kössünk hát gazdasági szerződéseket és kísérjük meg elterelni a kül- és belföld figyelmét katasztrófálissá váló nyersanyag hiányunkról. Ugyanis 3 tonna lopott aranyat kidobtak a londoni piacon, ezt azonban azért tették, hogy az érte kapott fontokon élelmiszert, elsősorban vaját és gyapjút szállítsanak a Szovjetunióba. De nemcsak az oroszoknak kell nagyon az élelmiszert, hanem a shanghai-i jelentés szerint a kínai kormány is komoly élelmiszer hiánnyal küzd. Amióta a kommunisták átvették a hatalmat azóta felett a kínaiak felett, akiknek napi élelemül elég egy marék rizs, most adagolniuk kell az élelmiszert s jegyre osztogatják majd a rizst.

Aztán a hadifoglyokkal való játék és visszaélés. A szovjet bejelentette, hogy Oroszországban már csak 1.400 japán hadifogoly tartozdik, holott a japán vörös kereszt és a japán kormány szerint ezek száma meghaladja a 10.000-t. S ne felejtkezzünk meg a magyar hadifoglyokról sem! Csak "háborus-bűnös"-ként kb. 3.000 magyar fogoly él még most is Szibériában.

Azonban -Istennek hála- Nyugat államférfiai ébredeznek. Eisenhower kijelentette az egybegyűlt felelős államférfiaknak, hogy nem szabad felülni a szovjet újabb szédítési manőverének. A bermudai határozatok leglényegesebbike számunkra, hogy nem engedik elveszni a vasfüggöny mögötti népeket és küzdeni fognak azok felszabadításáért. Ez ez az igazi karácsonyi ajándék!

A szabad világ vezetői ma már nem engedik magukat az orruk-nál fogva vezetetni! Lejárt ennek az ideje, tetteket és nem ígéretek várnak! Ez utóbbiakban bőven volt részük a háború befejezése óta eltelt években a szovjet részéről, de azok valóra váltására hiába vártak. A berlini négyhatalmi konferencián nem lehet továbbra is az ügyek mellé beszélni, mert a Nyugatiak átnyújtják a Szovjetnek a problémák mikénti rendezésére vonatkozó váltoikat s ezt záros határidőn belül leszámítolják!

Zobor.

-o-o-o-o-o-

LÉGIHARC.

A kéken ragyogó ég alatt szemébehuzott kalappal állott Csóka Dezső bácsi és nézte a csendesen legelésző jószágot. A vállán esikos szőrtarisnya lógott, a tarisnyában jókora paprikás szalonna, szép nagy vágott kenyér, pár darab pirosan mosolygó alma várakozott a kényvelű budli-bicskára, mert hogy Dezső bácsi már nem igen legénykedhetett azzal a pár szem fogával, ami öreg szájában megmaradt. Hja, idővel minden elhagyja az embert. Nemcsak a fog, hanem még az erő is. A hetven meg a halál között mit is csinálhatna mást az ember, mint kihajtja a marhát a legelőre és ügyel rájuk. Dolognak dolog ez is, meg szép is. Szép bizott.

A nyárutóli nap békésen ragyog az égen, a csend szeliden öleli a tájat s öleli Csóka Dezsőt is elnyűt gunyájával együtt.

Amott, egy jókorra kőhajításnyira Vanyó Andrej pizsmo, pipára gyújt éppen. Legeltet ő is. Csak hogy nem a nagét, hanem a papét. Délben majd ideballag Csóka Dezsőhöz, aztán ketten, míg az állatok delelnek, behúzódnak a fűzes aljába és megebédelnek csendesen. Meg ám, ha azok...

Csóka Dezső bácsi aggodalmas pillantást vetett az égre. Más-kor ezidőtájt már zúgni kezdtek a gépek. "Angol-szászok" gyűttek mentek az ég széles országútján. Bombázók. Hát hogy kit bombáztak, mit bombáztak, azt bizony Csóka Dezső bácsi nem tudta, mert hogy el-lenség egy szál sem volt ezen a tájon. Elég az hozzá, hogy mégis gyűt-tek és bombáztak. Súlyos, nehéz zúgásokkal betöltötték a levegőt, az

egész határt és Csóka Dezső bácsi csendjét megölték.

"Ott van a" -háborodott fel az öreg- baugatnak má' a gyár kutyái. Vanyó Andrej felé pillantott, hogy hallja-e a szirénák vad jujgatását.

Hallja. Má' hogyne hallaná s aztán maga is az állatok után látott. A nádas felé indította őket, hogy védeve legyenek az ellenségtől. Az a kis magyar úszó annyira világít fehér szóróvel, hogy még baj lehet belőle.

A fűzes aljában találkozott a két öreg.

Vanyó Andrej, a mult világháborúból ittragadt ruszki ledobta agyonnyútt fekete kalapját és megvakarta csupaszon maradt fejébujját.

"No, meggyűttek."

"Meg ám az árgyélusát Andrej. Meggyűttek."

"Akkor ehettünk is."

"Ehettünk."

Letelepedtek.

Vanyó Andrej nyakában börtőska fityegett. Katonatáska. Háborút járt. Lekanyarította s a kockás kendőbe csavart elemőzsiát óvatosan a térdére helyezte.

"Hallod?" - és Csóka Dezső fülei kinyitak, mint az estikék, ha a nap sugarai már elvesztek az alkony hamvazásában.

"Lőnek."

"Lőnek hát."

A két öreg föltápázkodott. Az égre néztek. Magosan, megmérhetetlen magosan fehér, göndör szallagocskák nyujtoztak; habos, vékony esikok s a csikok elején apró, ezüst fények villóztak.

"Látsz valamit Andrej?"

"Hát... Látok. Csak azt nem tudom hunnéjt lödöznek".

S akkor hirtelen, mintha csak a nádasból ugrott volna elő, vagy a Duna menti zátonyból szakadt volna ki, egy ezüst festű gép zugott el fölöttük.

"A ponciusát!".

Csóka Dezső bácsi behuzta a nyakát, a másik meg lehasalt.

"No, ennek kampec" -szólott oda, a hasaló Andrejnek Csóka Dezső. Alighanem meglőtték."

"Lőtték a fenét, 'iszen má' fönt jár ujra."

Csalugyan.

A gép karcsu teste nekifeszült a magasságnak s ezüstös orra hörögve furdott bele a levegőbe.

Vanyó Andrej már azon volt, hogy ujra feltápázkodik, de a nádasból egy másik gép ugrott elő s ahogy elzuggott fölöttük, gépfegyver sűrű rofogása maradt a nyomába.

Többet aztán nem is láttak, mert a világért se hagyták volna ott a fűzes oltalmazó rejtékét.

Csóka Dezső végigsimitott, szúrta bajusz n, s a szomszédjára nézett.

"Légi harc, -nézett vissza rá Vanyó Andrej- az egyik angol-szász gép vtt, a másik meg nimet." Egyszermint." Azok igen fájin gépek, aszongya a vejon. Nem cserélnék az angollal."

Csóka Dezső bácsi megmozdult.

"No, akkor bujjunk ki. Elmentek."

Előbátoskoltak.

Körülnéztek, de nyomát se látták a két vadászgépnek.

S akkor történt a baj.

Pokoli éles csattanás vágott bele Dezső bácsi csendjébe, s a Duna fölött meggyuladott az ég.

"Andrej, Andrej!" s Dezső bácsi keze reszketve mutatott fölfelé. A levegőben egy nagy fehér rózsa uszott.

"Ejtőernyős."

"Kiugrott."

"Ha a Dunába pottyán, meghal."

"Meg a '...'"

A nyakuk már erősen elfáradott a fölfelé nézéstől, de azért egy percre se tévesztették szem elől az ejtőernyőt.

"Akkor hát szelaggyunk"-ajánlotta Csóka Dezső, mert már látni való volt, hogy nem a Dunába esik a pilóta, hanem a legelőre.

A két öreg nekieredt, s szaladtak ahogy csak bírtak a levegőben himbáldozó ejtőernyő felé.

Mire odaértek, a pilóta már megszabadította magát az ejtőernyőtől. Fiatal, vékony arca rettenetesen sápadt volt és megriadt gyermekszemével ijedten pillogott a két kifulladt, erősen szuszogó öregre. Aztán csak nézték egymást egy jó ideig, egyforma nagy félelemmel, mert a két öregben is citerázott a bátorság. Végére is megoldódott a pilóta nyelve. Halványan elmosolyodott, de úgy, éppen úgy, mintha inkább sirni akarna...

"Hallo."

Csóka Dezső bácsi a kalapjához nyult, mert úgy vette ki, hogy köszönés féle lehetett az a rövid, ismeretlen szó. Csak is az. Így hozza a tisztesség.

"No, hát gumibul van a csontya, anye szent -tört fel Vanyó Andrejből az ámulat és furcsa mozdulatokat tett kezével, lábával, hogy megkérdezze, nem törött-e el valamije. A pilóta ugylátszik megértette, mert újra elmosolyodott és azt mondta:

"No. I am allright."

"Mit mondt?"

Csóka Dezső elvörösödött mérgében.

"Hunnét tuggyam? Nem értek nimetül."

"Hát nimet?"

"A'hát. Nem látod a kipirül?"

A pilóta rájuk nézett s aztán lehuppant a puha fűre.

"Sit down."

"Mi?"

"Sit down"- és a kezével a földre mutatott. Mutatta, hogy üljenek le.

Leültek hát. Közre fogták a pilótát és mustrálgatni kezdték.

"Nincs ennél fegyver te Dezső?"

"Hát... a pilóta is katona."

"Are you Hungarian people? Don't you?"-szólt meg újra a sápadtképi fiu.

"Mija'?"

"Are you an Hungarian? Hungarian?... " és szinte beléhajolt Dezső bácsi borostás arcába, annyira akarta tudni a választ.

"Nem értem, no. Mi?... Hungri?..."

"Yes, yes."

Csóka bácsi szomorúan és reménytelenül ingatta a fejét, de Vanyó Andrejben valami régi emlék kezdett derengeni. Hogyan is mondták a németek? "Ich bin hungri". Az a ... Azt hát.

"Te! Ez éhes. Aszongya, hogy éhes -s azzal már bontották is ki a tarisznyájukat. A pilóta előbb csodálkozva nézett rájuk, de a két öreg annyira sziveskedett, hogy nekilátott a paprikás szalonnának. Pár falat után oltotta magától.

"Thank you. I thought you are German, but you are Hungarian."

"Az az. De hát ne kínátossa magát, ha eccc éhes. Egyen csak. Majd falok én otthon, -s Dezső bácsi kockás kendője újra a pilóta ölébe került.- Egyen ne. Egyik betron, ha éhes. Egye meg mind.-Vanyó Andrej is biztatni kezdte s barátságosan megveregette a fiu vállát.

"Egyik má' no. Ne kínátossa magát, mint a menyasszony."

S a pilóta mit is tehetett egyebet? Enni kezdte újra a paprikás szalonnát.

"Te Dezső, Biztosan nimet?" - makacszkodott tovább Vanyó Andrej.
 "Akiinek van szeme láthottya."

De Vanyó Andrej ez eccer még a saját szemének sem hitt. Minden német tudását összeszedte és rákérdezett a pilótára.

"Déjcs?"

"No. I am not."

"Niksz déjcs?"

"I am an American."

Andrej megemelte a kalapját.

"Gubbáj."

A pilóta felkiáltott és majdnem az öreg nyakába borult.

"Do you speak English? Do you speak English?"

Vanyó Andrej meghökkent s ijedten fejtette le magáról az erősen szorító fiatal ujjakat. Először azt hitte, hogy megháborodott szegény fiú, de aztán észhez kapott. Hü, az angyalát. Ez azt gondolja, érték a nyelvén. Ért a fene többet a "gubbáj"-nál. Rámragadt valahun.

"Azt hitte tudok angolu' he?" - és szomoruan kezdte ingatni hosszú ló-fejét.

Dezső bácsi a falu irányába intett.

"Gyűnnek má!"

A poros fölúton két ezüstös fény csillant. Csendőrazuronyon táncolt a napsugár. A csendőrök után még többen is jöttek. Egy egész prosció. De a hátr többi része is meglevenedett. Siető, lihegő emberekkel telt meg a felsőregi tó. S az emberek kezében villa, kapa, vagy egyéb útlegelésre alkalmas szerszám mutatta, hogy nagy bennük az elszánás.

A pilóta szemébe újra visszatért az előbbi riadtság.

Félt.

Csóka Dezső észrevette és feléje fordult.

"Ne filjen semmit. Mga má' nem ellensig."

Mikor a csendőrök odaérték, a két öreg félrehuzódott. Az újonan jöttek izgatottan kérdezősködtek, de azok csak megnémultak és nézték a sápadt arcú pilótát.

Az anélkül, hogy bármit is kérdeztek volna tőle, elővette a pisztolyát és átnyújtotta az őrmesternek.

Csóka Dezső Vanyó Andrejre pillantott. Andrej megértette a sokatmondó pillantást és nagy ló-fejével helybenhagyólag bóbíntott Dezső bácsinak.

Az őrmester a falu papjához fordult, aki szintén kijött velük tolmácsnak.

"Mondja meg neki tisztelendő ur, hogy ne féljen, mert mi magyar csendőrök vagyunk. Semmi bántódás sem lesz, habár a bombázók nemcsak gyárépületeket, vasutakat romboltak össze, hanem a védtelen életetek ezreit is kioltották. Mondja meg csak tisztelendő ur!"

"Mongya meg, mongya meg! - morajlott végig az embereken.

Amíg a pap beszélt, a fiatal pilóta arca egy árnyalattal halványabb lett s aztán mondott valamit érthetetlen furcsa nyelvén. A pap rábóbíntott és sóhajtott.

"Azt mondja, hogy ő katona. Neki parancsolnak. Nagyon sajnálja..." a magyarok jó embere! "...s világos szürke szemével már meg is találta a kör szélén álló két öreget.

"Akkor mehetünk" - adta ki a parancsot az őrmester és vállára lóditotta a fegyverét.

A pilóta és a csendőrök köre formálódott kör szétnyílt, s az induló lábak sulya alatt besüpedt a nedves tóparti föld...

"Őrmester Ur! - szaladt utánuk Dezső bácsi hangja s átvágva magát a sokaságon, odatörtetett hozzájuk. Szürke, szájára csüngő bajusza reszketni kezdett az izgalomtól.

"No, mi az öreg?"

"Örmeister Ur! E'ne vigyék addig...iszen mink találtuk. Elbucsznék tőle, mondok..." s be sem várva a választ, odalépett a halványképű fiúhoz. Öreg, kékeres keze a pilóta vékony vállára sulyosodott, s mintha valami nagyon mélyre ásott titkot emelt volna ki paraszt lelke kiismerhetetlen mélységéből, rekedtre változott hangon imigyen bucuzzott Csőka Dezső bácsi:

"Osztán, ha hazamegy vitiz ur Amerikábo, mongya meg a generálisoknak, hogy ne ide kügyik magukot bombázní, 'szen nincsen itten ellenség. Az egy kicsit arrább van..." - s összehunyorított, apró szemével Kelet felé intett.

-o-o-o-o-o-

T.K.M.

CSENDŐRVADÁSZAT 1945-ben.

A vasuti töltés meg tarkálbt a háboru friss emlékeitől. Itt bombatölcsér, ott felfordított vasuti kocsi, amott felrobbantott hidacska. Síndarabok és talpfák mindenfelé. A hevenyészve kijavított sín-párokon azonban már megindult a forgalom. Elvégre a háborúnak már vége.

A töltés melletti gyaloguton magányos férfi halált. Sietős dolga lehetett, vagy csak minél távolabb akart már lenni, mert lépteit ugyancsak szaporázta.

Nem is csoda!...Az előző vasutállomáson a győztes hadsereg katonái körülzárták vonatát és az ottlévő férfiakat idegen helyekre hurcolták. Neki is csak élete kockáztatásával sikerült megszöknie. Ezért volt nyugtalan. Ezért tekintgetett gyakran hátra.

-Olombányába vittek volna!...Soha se kerültem volna vissza!... állapította meg magában, amint átgondolta az állomáson történeteket.

-Nem, az nem lehet!...Hiszen "ő" vár!...Mellette elfelejtem a sok szenvedést és megpróbáltatást!...Istenem, csak szerencsésen eljuthatnék "Hozzá!"...

Tépelődései közben az országot észrevétlenül közelebb került a vasúthoz. Ösztönösen tért le a vasuti töltésről és egy fásor mentén a műt felé indult.

Már csaknem fél kilométernyire járhatott a vasutól, mikor közeledett az a néhány kocsiból álló vonat, amelyet elhagyott. A szerelvény nyitott, szén-szállító kocsiból állt. Ezeket nagy összevisszaságban ülték az utasok.

Az utolsó kocsi azonban fegyveres katonákkal volt tele. Az egyik katona kezében távcsövet tartott. Mindannyian a környéket figyelték.

Egyszer csak észrevették az időközben a fásorba huzodott szökevényt. Meghúzták a mozdonyhoz vezető jelző zsinort. Kettős sipjel hasított a levegőbe. A mozdonyvezető fékezett és a vonat nagy nyirkoroggással megállt. 10-12 fegyveres orosz katona ugrott le a vonatról és vad kurjongatással futásnak eredve üldözőbe vette a fásor mentén menekülő magányos férfit.

Az üldözőtt a baloldalt huzdó országot felé menekült. Futott, ahogyan csak lábai engedték. Ahogyan csak az életéért futhat az ember.

Köröskörül kihalt volt minden. A fagyott föld már kiengedett, de a kis mélyedésekbe összegyülemlt viz tarkította a vidék egyhangu képét. A műt másik oldalán, a lapályban kis csalitos huzdott. Valami kisebb dombocska a menekülőt néhány percre jótékonyan eltakarva üldözői elől. Abban a reményben, hogy végleg nyomát vesztik, bemenekült a csalitosba és ott végigfeküdt a földön. A nedves talaj csakhamar átnedvesítette ruháit, de ő ezt nem érezte. Örült, hogy rejte van és egy kissé kifújhatja magát.

Üldözői csakhamar megjelentek a műton. Ellepték azt széltében-hosszában. Bezárták a falu felé vezető utat is. A parancsnok egy

kukoricaszárat szállító gazdát kérdezgetett. Bizonyára az eltűntet tudakolta. Előkerült a távcső is. Majd néhány katona a szekérrre kapaszkodva, vad ügetéssel indult a község felé és csakhamar eltűnt a közelfelkő utkanyarban.

A katonák másik része a műton álldogált s a terepet figyelte. Látszólag semmihez se kezdtek. Mintha csak valamire vártak volna...

Az üldözött csak lapult buvóhelyén. Nem tudta mire vélni ezt a nagy csendet. Megmozdulni nem mert, hogy el ne árulja magát. Szeme azonban nyugtalanul kémlelte a környéket.

Balra hátul, egy elhagyott tanyaház látszott - talán éppen az "8" tanyájuk- míg ettől jobbra, a távolban egy erdő körvonalai feketélettek.

-Mit lehetne itt tenni?...-tette fel önmagának a kérdést... Ha felállok, az utról könnyen lepuskáznak!... És ha nem?... Meddig maradhatok még itt?...

Amint így töprengett, a tanya felől embereket látott közeledni. Egyesek hátán összekötözött galycsomó volt, míg mások libákat terelgettek. Ültözéküket a nagy távolság és az alkonyatba hajló délután lehetetlené tette.

-Miért jönnek ezek erre?... Itt nincs lakóház!... És hova hajtják a libákat?... Falubeliek a közelebbi utat választanák!... Igen!... Itt nincs valami rendben!... Ez csak csapda lehet!...

-Ha itt maradok, biztosan elfognak!... De nem!... Az nem lehet, hogy száz veszélyen átgázolva, itt bukjak el a cél előtt!... Itt, mikor már oly közel vagyok "Hozzá"!... Mikor már idelátszik falujának templomtornya!... Nem!... Megkísérlem a lehetetlent is?... döntötte el magában.

Egy bucsupillantást vetett a vágyva-vágyott falu felé, majd halkan felsóhajtott: Istenem, most segíts!... és a következő pillanatban futva indult a még szabadonhagyott rés felé...

Mint mikor a vadászaton egy vad kitör a körből, úgy szólatlak meg most a fegyverek mindenfelől. A facsomót célpél emberek ledobták terhüket, a liba-terelők is abbahagyták alakoskodásukat és löttek. Ropogott a géppisztoly, dörgött a puska, füttyültek a golyók. Az üldözött csak futott... futott... Néhányszor elterült a gidresgödörös talajon, de a következő pillanatban már futott tovább.

Csaknem sötét lett, mire elérte az erdőszegélyt. Bemenekült az erdőbe. Üldözői ide már nem követték, az erdőszegélyen lesben állva várták visszatérését.

-Itt nem maradhatok, hiszen reggel biztosan megtalálnak,- állapította meg magában az üldözött.

Majd lassan, óvatosan megindult az ismeretlen erdőben. Nehezen muló órákon át kereste, kutatta a szabadulás útját... Ösztönére bizva bolyongott a sötét erdőben... Nem tudta hol jár, milyen utat tett meg. Halálosan fáradt volt, mikor a végtelennek tűnő éjszaka után hajnalban végre kiért az erdőből. Ismeretlen vidék terület el előtte. Egy üres letarolt határ. Élőlény vagy lakóház sehol.

Kissé távolabb, egy földut mentén, magányos szalmakazal állt. Erejét összeszedve elvászorgott a szalmáig, befurta magát a kazal középsébe, eltömökdötte az áruló nyílást és a következő pillanatban elaludt...

-.-

Egyszerre ismerős vidékre került.

Igen, ismeren ezt a nagy fehérszikes legelőt, melyen a község tehén-csordája legel. Ismerős az állomás emeletes épülete is, hiszen sokat voltam itt "Velo". Itt szállt reggelente vonatra, mikor iskolába járt és ide érkezett vissza délutánként.

-A házu is itt van. Ez a szép nagy sarok ház. Legszebb az egész Vasut-utcában. Istenem, háányszor megfordultam én itt valaha!

Igazán boldog estéket töltöttem itten -időzte vissza a multat, miközben a ház elé ért.

Az ajtnál azonban egy pillanatra megtorpant: Vajon mit fog szólni "Ő"?... Mit szól a csatát veszített katonához, a szegény mindenkitől kitagadott és üldözött csendőrhöz?... Keze azonban a megszokott mozdulattal már le is nyomta a kilincset. Végre megint az udvaron és ismerősként kopogott az ajton.

-Szabad!... hangzott halkán a felelet.

Kinyílt az ajtó... Ő állt ott...

A belépő nem látta a lakás háborús rongálódásait, nem látta a papírral bepöttyölt ablaktáblákat, nem látott mást, csak Őt. Nézte hosszasan, mély, igazi szerelemmel. Szólni akart... Beszélni szeretett volna... El szeretne volna panaszkodni, hogy mióta elszakadt Tőle, mily sok szenvedésen ment keresztül... Hogy élete minden munkájának eredményét elvesztette... Hogy -bár soha senkinek se vétett- mégis üldözött lett saját hazájában...

Szó azonban nem jött ajkaira. Csak állt némán, mozdulatlanul. A kitörni készülő sok paasz, bánat és keserűség vad viharként csak a lelkében dult... És a férfi, ki félelem és megrendülés nélkül nézett szembe a háború összes borzalmaival, a következő pillanatban zokogva borult a lány vállára:

-Erzsike!... édes, kicsi Erzsikém!...

-Vártalak!... Tudtam, hogy jössz... suttogta könnyes szemekkel alig hallhatóan a lány, miközben szeretettel simogatta végig a férfi lehajtott szomorú fejét...

És egyszerre csak fázni kezdett. A tavaszi éjszaka hidege ellen a szalmakazal méteres rétege sem tudta megvédeni. Öntudata lassan ébredezett...

-Hol van "Ő"?... a hűséges... aki sokáig várt rám... aki a szegény üldözött koldust is oly szeretettel fogadta, mint az irigylett csö. tisztet... Hova tűnt el?... És hogyan kerültem ide a szalmába?... Vagy talán csak álom volt az egész?...

Lassan, lassan visszahozta az ébredező öntudat a szomorú valóságba. Ovatosan kimászott a szalmakazalból... Ugy -ahogy letisztította magát a rátapadt szalmaszálakat... Körülnézett az ismeretlen vidéken... Nagyon sóhajtott és találmra indult utnak... Mindegy!... Menni kell!... Menekülni!..., mert még nem ért véget a hajtóvadászat!...

"Cs. 26."

-o-o-o-o-o-

A KOMMUNIZMUS TERJESZTÉSE S EREDMÉNYEI.

Az Amerikai Egyesült Államok Senátusának Külügyi Bizottsága egy tanulmányt állított össze, a kommunista pártnak (K.P.) a világ egyes országaiban elért eredményeiről.

Megállapítás szerint Moszkva ügynökei a világ 93 államában tevékenykednek. Csak három államban nem lehetett kommunista szervezkedést megállapítani: Libériában, Saudi-Arábiában és Jemen-ben.

A K.P. ténylegesen nyilvántartott tagjainak száma az egész világon 23 millióra tehető. Első helyen áll természetesen Szovjetországnak 6.8 millió regisztrált párttaggal (a 202 milliót kitevő lakosság arányához mérten, feltűnően kevés!), a második Vörös-kina 5.8 millióval.

Nyugateurópában a K.P.-ok által nyilvántartott tagok száma 3 millió. Ezzel szemben, még pár évvel ezelőtt is 13 millió volt a K.P.-ra leadott szavazatok száma. (Társutasok) Ez a szám az utóbbi években erősen csökkent, különösen a szakszervezetekben.

Az u.n. Közel-Keleten és Észak-Afrikában a K.P. nem tud erőre kapni, annak dacára, hogy a szinte állandó jellegű bel- és külvilág szonyok alkalmasnak látszanak a kommunizmus terjesztésére. Ezekben az

országokban, mint pl. Perzsiában az a K.P. elsődleges célja, hogy "megbízható-keret"-et alakítva beékelődjenek a nemzeti jellegű pártokba s azokban izgassanak a Nyugat ellen.

Afrikában a Szaharától délre felvő francia gyarmatokban létező jelentéktelen kommunista tevékenységtől eltekintve, alig észlelhető kommunista szervezkedés. Egyébb afrikai területeken is, csak elszórtan tapasztalható kommunista befolyás. Ez abban nyilvánul meg, hogy a bennszülöttek gyarmatosítás-ellenes érzelmeit kihasználva, az uralkodó szociális, politikai és gazdasági rend ellen izgatnak.

Latin-Amerikában hat évvel ezelőtt 330.000 tagot számlált a K.P., sőt egyik választás alkalmával elérte az egymillió szavazatszámot. Az utóbbi időben a tagok száma 200.000-re csökkent, úgy hogy a K.P. jelenleg, egyik latin-amerikai államban sem bír jelentős politikai sulyal. A létező 20 délamerikai állam közül 12-ben nincs törvényesen elismerve a K.P. - A kommunisták azonban kérkednek azzal, hogy az u.n. "Békéért" megindított mozgalomban 1951-ben 8 millió aláírást gyűjtöttek ezekben az országokban.

Ázsia nem kommunista uralom alatt álló országaiban, 1951 óta, a koreai és indonéz háború következtében, a kommunizmus-ellenes hangulat erősödött, az e területeken beépített K.P.-ok tevékenysége a jelenben csak arra szorítkozik, hogy az elért eredményeiket megtarthassák és Ázsia népei előtt Kelet-Nyugat harcának elkerülhetetlen szükségességét állandóan felszínre tartásuk.

A tanulmány előszava arra figyelmeztet, hogy téves volna ezekből a számokból a K.P. politikai és katonai erejét illetően végleges következtetést levonni annál is inkább, mert a kommunisták sok esetben azt a módszert alkalmazzák, hogy kevés, de jól szervezett és szorosan összefogott "elit-szervezet"-ekkel működnek. Az előszó rámutat arra is, hogy a történelem tanúsága szerint, sok esetben egy kisebbség is döntőleg tud az eseményekre hatni, s ezért a kommunizmus erejének lebecsülése végzetes hiba lenne és egyenlő volna az öngyilkossággal. -

-o-o-o-o-o-

ÜZENET ÉDESANYÁMNAK!

Este, ha halványan ég a lámpád,	Pedig értem Anyám ne sirj soha,
A könnyed is lassan hullik talán,	A könnypazarlás is csak vétek!
Ugy érzem én s szinte látom,	Szívem körül még nem nőtt moha,
Hogy értem epedsz Édesanyám,	Mert forrón szeretve dobog érted.

Ha majd egyszer hazajövök,
Megcsókolom kezeidet.
Szebb lesz, jobb lesz a Te jövőd,
Ezt üzenem s tudom, hiszem!

(Somkői Pál)

-o-o-o-o-o-

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENTEK.

A bermudai konferencia megtörtént, a háború utáni események legjelentősebb tanácskozása volt ez. A kiadott záróközleményből kitűnik a nyugati szabadvilág vezetőinek egységes állásfoglalása az ott megtárgyalt problémákat illetően, de az az eltörpítés is, amellyel a valódi béke megteremtésére töreksenek.

A záróközlemény ránk-vonatkozó részét szószerint idézzük: "Mi nem tekinthetjük jogosnak Európa jelenlegi szétszalaitottságát s azt tartosan nem fogadjuk el. Reméljük, hogy az idők folyamán békés eszközöket találunk Kelet-Európa országainak olyan helyzetbe juttatására, hogy megújított szerepüket, mint szabad nemzetek, egy szabad Európában teljesítsék."

Fontos ez a nyilatkozat azért, mert hivatalos állásfoglalást rögzít,

minek következtében a mi reményiségünk is valóra válhatik, hogy az orosz zsarnoki uralomtól megszabadított hazánkba visszatérhetünk. A Berlinben közel jövőben megtartandó négyes külügyminiszeri tanácskozások határozatait fognak rámutatni arra, hogy a fenti hivatalos állásfoglalásokat a nyugatiak belátható időn belül valóra váltják-e? A berm dai konferencia befejezte után Eisenhower az ENSZ közgyűlése előtt történelmi jelentőségű beszédet mondott a világot fenyegető veszedelemről az atom-korszakban. Egyidejűleg azonban javaslatot is tett arra az atom energia békés felhasználására alakítandó nemzetközi bizottság létesítésével, hogy a világot elpusztítással fenyegető veszedelmet elháríthassák. A közgyűlésen jelen volt 56 nemzet képviselői nagy tetszéssel fogadták az Elnök javaslatát és az azóta nyugati sajtóban napvilágot látott közlemények is, mint a valódi béke fenntarthatásának és megőrzésének tekintik azt. Egyedül Wisinszky és a moszkvai rádió kommentátora nyilvánítottak más álláspontot, amelyet azonban a Nyugat nem tekint hivatalos orosz állásfoglalásnak. A moszkvai válasz fogja bizonyossá tenni, hogy a Kreml valóban óhajtja-e a békét, avagy sem!

A magyar tizenegy győzelme Angliában. Megtörtént, amit mi vártunk és reméltünk és 11 magyar válogatott futbalista f.évi nov. 25-én az angliai Wembley-i stadionban 100.000 ember szemeláttára győzelmet aratott az eddig verhetetlennek hitt angol válogatottnak felett. Ami eddig senki sem sikerült 90 év alatt - az angol oroszlant saját barlangjában megverni - az Magyarországnak sikerült.

Mi, a világ minden tájára szétszórta magyarok nem lehettünk szemtanúi a világsíkiert jelentő mérkőzésnek, csak szívszorogva drukkolunk a magyar tizenegyért, a magyar győzelemért, amely Isten kegyelméből megszületet. Ott voltak azonban Angliában élő honfitársaink, s személyes emlékeikről az Angliai Új Magyarok-ban B. Árpád István a következőkkel fejezi be a győzelem móltatását: "Ez a magyar nép diadala volt. Egyetlen politikai rendszer, vagy edző sem mondhatja a diadalt magáénak: a magyar sziv diadala, a magyar élniakarás, a bérllyóba zárt-ságból való kitörés biztos ígérete volt a Wembley-i győzelem. Az a nép, amely ily kitünő fiaikat tud az első sorba állítani, az nem veszhet el a népi-demokráciák súlyosztójében, annak élethivatása van, hogy ha kicsi, sorsában agyongyötört is! Élethivatása pedig az, hogy megmutassa a világnak, miszerint a kis népek is élnek a nagyok mellett és ezeket a kis népeket nem lehet figyelmen kívül hagyni! A hamu közzé esett zsarátnok az első éltető szellője éledni kezd és újra tűzviharra erősödik, adjanak tehát lehetőséget ezeknek a kis népeknek, hogy megmutassák életerejüket, mert ha nem adnak, akkor kitörnek bérllyókból és a világ csodálata mellett tartják meg diadalmenetüket!"

A győri vagongyárban hosszabb ideig dolgozó honfitársunknak sikerült a közelmúltban a vasfüggönyön át nyugati szabad földre menekülnie. Ő mondotta el, hogy az említett gyárban luxus kivitelű vasuti személyi háló és étkező kocsikat készítenek. Kiállításuk és felszerelésük a legmodernebb (függönyök, rádiók s kiválóan rugozottak). Ezeket vörösre festik, orosz feliratokkal és jelzésekkel látják el, majd ezután az éjszaka leple alatt kivontatják a gyárból és a Szovjetunióba csempészik.

Előfordul, hogy ilyen vasuti-kocsit a "nemeslelkű" szovjet ajándékoz Magyarországnak, de gyakoribb az az eset, hogy kompenzációs üzletként szállít vissza azokból. Legnagyobb részüket azonban a külföldnek exportálják, mert hát komény valutára a szovjetnek is szüksége van. Így fest a szovjet ajándékozása s így szipolyozzák ki hazánkat és annak népét.

Ezúton köszönjük és nyugtázzuk az Ön.....hozzájárulását a B.L.-re

Karácsonyi akcióinkra már ezideig is több helyről és Bajtárstól érkeztek hozzájárulások. Közülük kiemeljük P. I. törm. bajtársunk montreali tevékenységét, aki ezideig a legnagyobb összeget juttatta el hozzánk az említett célból. A legelső hozzájárulás karácsonyi akciónkhoz a niagara-fallsi kicsiny létszámú, de lelkes és áldozatkész csoportunktól érkezett. Hírt kaptunk arról is, hogy T. Z. bajtársunk a hamiltoni Caritas útján több karácsonyi csomagot küldetett ide kiosztás végett. Értesültünk arról is, hogy torontói, clevelandi és ausztraliai csoportjaink az innen kért és adott címek alapján közvetlenül segélyezik csomagokkal, vagy pénzzel bajtársainkat. A karácsonyi akcióinkról végleges elszámolást a következő számunkban adunk. Már most hálás szívvel köszönjük úgy a magunk, mint azok nevében - kik az akció révén támogatásban részesülnek - bajtársaink fáradozásait és önzetlen áldozatkészségét. A magyar csendőr nemes szívére vall, hogy a Szeretet ünnepén nem felejtkezik el az ő nagy családjához tartozó nélkülözőkről.

"V. Town." Értesítjük, hogy kérésre levélben fogunk válaszolni, míhelyt a kért adatokat a Lindenbergi Magyar Iskolától megkaptuk. A csendőrárvák állandó felkarolása nemes cselekedetre vall. A kért bajtársi címeket is levélben közöljük.

A magyarországi K. P. Központi Bizottsága arról panaszodik, hogy a párt politikai célkitűzéseit nem tudja végrehajtani, mert még magában az említett bizottság tagjainak sorában is erős ellenállás tapasztalható azzal szemben.

Kelet-Németországban a szovjet által szervezett úgynevezett népi rendőrség megbízhatóságára jellemző, hogy ez év október havában 537 népi rendőr szökött át Nyugat-Berlin területére s köztük 44 tiszt. Ez év első 10 hónapjában összesen 3972 népi rendőr hagyta el beosztását és kapott menedékjogot Nyugat-Németországban.

A második világháború után életbeléptetett "háborus bűnösség" és "kollektív felelősség" elvét Trainine moszkvai egyetemi tanár találta ki. Mindkettőt megfélemlítési céllal a kommunista gyűlölet és bosszú ezülte, teljesen ellenkeznek a civilizált világ 1944. előtti jogi felfogásával és érvényben volt jog elveivel.

Isten től áldott, kegyelemteljes Karácsonyi ünnepünket az 1954. évre egy valóban magyar esztendőt kívánunk mind egyike Bajtársunknak és Olvasónknak. Legyen ez a Karácsony utolsó, amelyet hontalanságban kell töltenünk és a következő évben teljesüljön régi óhajításunk, hogy Hazánkba visszatérjünk!

=====
 M A N U S K R I P T - K É Z I R A T. ABSENDER, ADRESSE: C I M:
 B. L. SZERKESZTŐSÉGE, B R E C K E N Z, Lager Vorkloster, Baracke 2.
 =====

DRUCKSACHE!
PERIODIQUE.
PRINTED MATTER.

An Herrn
 Mr.
 Msr.

Mr.
 dr. REKTOR BÉLA
 1882 East 66th St.
 CLEVELAND 3, Ohio.
 U.S.A.

MIT FLUGPOST
 PAR AVION

